

VRAG

Piše: Damir Modrić,
održivi utopist

Đavo sam po sebi nije problem. Problem je svaki pojedinac koji ga priznavanjem stvara te pasivnošću i neiskrenošću svaki dan podržava, jer od svega ima ili očekuje korist

Uvod

Sretna Nova godina! Ovo je moj poklon vama.

Nastavno na temu iz prošlog broja, iznijeti ću vam svoje viđenje problematike vezane uz vraga. Ponovno napominjem da je niže iznesena ideja, kao i sve prethodne, moj intimni pogled na stvari koji mene zadovoljava. Rado ga dijelim s vama, ali ne pozivam na polemiku!

Kroz godine života i kroz godine duhovne prakse, čulna i nadčulna iskustva, te još kroz godine promišljanja o svemu tome, prilično dobro sam shvatio iznimne kvalitete ljudskog uma. Mogućnost kreiranja novog dana je ljudskoj vrsti iz najvišeg ranga božanskog potencijala i rijetka je u poznatom nam svemiru. Životinje od očitovanog upotrebom mogu stvoriti alate, skloništa i slično, ali čovjek unutar očitovanog stvara nove realitete. Taj kreativni čin potječe od jedinstvenih mogućnosti našeg uma koji iz svijeta ideja, kako bi rekao Aristotel, crpi inspiraciju i svojim djelovanjem stvara novo, još neviđeno. Već se pitate kakve to veze ima s vragom. E ima! Jer je vrag očitovan

kroz aktivnost ljudskog uma i bez ljudskih, a možda i bez tko zna kojih svemirskih umova ne bi ni postojao. Pitanje: Što tlačitelja čini tlačiteljem? Da, njegove aktivnosti, ali samo one koje uspije sprovesti u djelo. Što ga definira i potvrđuje? Emocija i stav potlačenih! Razmislite o tome. Evo, trenutno smo svjedoci smjene vlasi u našoj domovini. Dvije frakcije istog jednopartijskog, a reći ću jednako nesposobnog i prema narodu surovog političkog opredjeljenja, borile su se za apsolutnu premoć. A čemu? Za još jedan krug pakla? Pa da! No nekim čudom, u bunilu, desio im se narod. Narod koji je ponajviše iz inata i krajnjeg očaja zaokružio jednu, za sada još uvijek samo simpatičniju, obećavajuću opciju. I? Digao se lažni pobjednik na noge..., što više dva lažna pobjednika, ako sam dobro brojao, i krenuše u obračune bez maski. Na koga su vam sličili? Meni na vragove! E sad ovi od naroda zaokruženi alternativci mojim stavom iz prethodne rečenice trebali su automatski postati anđeli spasitelji, a pitanje je dali su to sposobni biti i dali to uopće jesu? A vragovi!? Počeli mijenjati priču, pa opet malo na staro,

pa opet i opet.... Što je u ovoj slici bitno? Moj način gledanja na stvari! Ako za tlačitelja kažem da je dobročinitelj, ne odrekнем ga se i ne pasiviziram ga odbijanjem koje zahtijeva moju disciplinu, priznajem mu kvalitete, štoviše ja ih kroz njega kao suučesnik i kreiram. Ako mi se pridruži kritična masa istomišljenika imamo vladavinu vraga. Ali đavo sam po sebi nije problem. Problem je svaki pojedinac koji ga priznavanjem stvara te pasivnošću i neiskrenošću svaki dan podržava, jer od svega ima ili očekuje korist.

Pa vratimo se iz ove prizemne usporredbe na temu.

Otkud uopće vrag

Suprotnosti su temelj raspoznavanja.

Ljudski um općenito funkcionira na principu prepoznavanja razlika. To je zbog toga što je prvotno zamišljen kao analitički sustav koji štiti život. Um davnih predaka bavio se analizom pozicije čovjeka u prostoru i vremenu, a kako je to bilo vrijeme surovog preživljavanja, analizirao je dali se osoba nalazi na po život opasnoj poziciji ili ne. Međutim, kako se sve

veći broj božanskih kodova očitovao kroz ljude u materiju, oni su počeli sve više manifestirati sposobnost kreiranja nepostojećeg. Tako je stvoren specifičan dio uma koji barata virtualnim pojmovima i stvara ideje o neočitovanom, a samim time i želje da se to neočitovano ispolji. Kako je čin kreacije iznimno odgovoran čin, a dana nam slobodna volja ograničava božansku intervenciju i ne filtrira, Stvoritelj je otvorio mogućnost formiranja svoje iskrivljene slike u ljudskom umu. Kroz nezrela ljudska stremljenja stvoren je Ahriman, vrag, đavo, satan, sotona ili kako ga sve već ne zovu, antipod Boga. Kažem sliku jer sve što je očitovano je stvoreno u Bogu, odnosno božanskom tijelu/energiji, tako da ta najviša inteligencija, iako djelomično raspršena u duše, trajno ima kontrolu nad samom sobom i svim stvorenim, no ne provodi ju, odnosno da, ali na način ograničavanja destruktivnog djelovanja umova, u ovom slučaju ljudi, prostorom i vremenom, to jest dimenzijama. Potpuno je jasno da preuzimajući svu odgovornost za svoj kreativni potencijal i djelovanje čovjek može pomaknuti, odnosno probiti dimenzije prostora i vremena, te se izdići iznad materijalnih zakonitosti. To je i temelj transcendentálnih stanja, nadčulnog osjeta, svih čuda i konačno prosvjetljenja. Postignuća te vrste su lako dokučiva! Samo trebamo odlučiti što ćemo misliti i shvatiti što ćemo tim mislima kreirati. Sve duhovne prakse bave se tim problemom, razvijaju sustave svraćanja pažnje i održavanja pažnje na božanskom. Opstojnost vraga kao principa je uvjetovana gornjom tezom, koja objašnjava kako je moguće da unutar Stvoritelja, to jest stvorenog, postoji nešto što predstavlja njegovu suprotnost. Tu se krije i razlog zašto svemogući Bog dozvoljava postojanje vraga, iako je On sam, Bog, početak i kraj svega.

Odnos čovjek i vrag

Tek spoznaja zla usmjerava ka dobru.

Dugoročno gledano, princip vraga dan je čovjeku kao mogućnost. On

predstavlja referentnu točku, odnosno točku oslonca za orijentaciju na koju se oslanja naš um kako bismo donosili ispravne odluke i pravilno usmjeravali život. Živimo u linearnoj realnosti gdje postoji smjer djelovanja i kretanja, te vrijeme. Kako bi birali usmjerenje trebamo polaznu točku kao oslonac. Iz toga se javlja pravilo: tko ne spozna zlo ne može se okrenuti dobru!

Bog je dajući slobodnu volju svojoj replici, to jest nama, stvorio problem odvojenosti. Tek inkarnirane duše nemaju jasnoću prepoznavanja referentnih točaka kako bi

Iz svega proizlazi da vrag u stvarnosti nije neka zasebna osobnost, već je način života proizašao iz ljudskog podivljalog uma. Živeći tako, sam čovjek postaje đavo, a ne opsjednut đavlom, dok se ne osvijesti i ne odrekne. Čega? Pa svojih ograničenja i pogrešnog načina života!

odredile ispravan smjer življenja u skladu sa njihovim istinskim potrebama, a glavna od njih je doživljaj sebe kao dijela cjeline. Možemo reći da se naši životi sastoje od vječne potrage za tim referentnim točkama, iz kojih na kraju korigiramo smjer svojih misli, izbore i orijentiramo kretanje prema krajnjem cilju i svojoj pravoj prirodi, jednosti s cjelinom i izvorom.

Privid zla u kojem se koprcamo je u stvari poziv da se prepoznamo i promijenimo!

Zaključak

Vrag nije osoba, on je način života proizašao iz ljudskog uma.

Raj je osjećanje cjeline i cjelovitosti, kroz pripadanje i življenje u toj cjelini. Isključivo o našim odlukama ovisi gdje su granice te cjeline. Ona sama jest Bog. Ukoliko odredimo da je granica naše materijalno tijelo, čija je opet granica naša koža, neminovno ćemo s vremenom stvarati deprimirajući osjećaj odvojenosti koji će trajno rasti, jer smo se tim stavom odvojili od cjelovitosti života i našeg istinskog tijela, cijelog svemira. U toj situaciji koja je suprotnost raju, stvara se ideja o paklu i vragu. Vraga čovjek ne stvara, nego ga živi birajući odvojenost, ali kada to učini dovoljan broj ljudi, stvara se kritična masa koja kreira novu realnost, odnosno poremećaje u energiji znane kao pakao i đavo. Biblijska priča o postojanju Drva spoznaje dobra i zla govori upravo o tom fenomenu. Nasuprot tome, Drvo života označava u religijama drvo znanja, koje povezuje nebo i zemlju, te predstavlja božanske kvalitete. Kako bismo ih živjeli trebamo pravilno koristiti potencijale, što znači razviti nadčula i spoznavati svoju istinsku prirodu, a um disciplinirano koristiti. Međutim, um koji bi trebao analizirati kako bi nas pravilno pozicionirao, oteo se kontroli i kreira bez filtracije. Mehanizam misli je stvaralački mehanizam u potpunosti kokreativan u sustavu Stvoritelj/Stvoreno, no slično kao i kod znanstvenih otkrića, do spoznaja dolazimo eksperimentima, rezultati kojih nas podučavaju i usmjeravaju. Red u ovom procesu nastaje tek kada osoba shvati razliku između dobra i zla. Taj trenutak je prekretnica u razvoju svakog pojedinca. Sustav kreiranja misli iz kojih proizlaze želje, a umotan u ljudsku slabost i neprepoznavanja posljedica, stvara surogat božanskog kojeg zovemo Vrag. Vrag je iluzija stvorena u ljudskom umu, no naravno kao proizvod našeg uma postaje i dio naše realnosti, toliko dugo dok se mi sami tog načina razmišljanja ne odrekemo. Dakle,

odricanje od đavla u činu krštenja ima i te kako smisla! Ono bi po meni trebalo biti provođeno kao i do sada javno, ali nad punoljetnim ili još bolje duhovno osviještenim osobama koje znaju čega se odriču. Uloga nekog kuma, koji to čini u ime nedavno rođenog djeteta, a nije rijetko da je prije ceremonije dobro jeo i popio, je bizarna. Taj javni zavjet tada bi dobio kreativnu moć i postao kompas osobi koja ga daje.

Iz svega proizlazi da vrag u stvarnosti nije neka zasebna osobnost, već je način života proizašao iz ljudskog podivljalog uma. Živeći tako, sam čovjek postaje đavo, a ne opsjednut đavlom, dok se ne osvijesti i ne odrekne. Čega? Pa svojih ograničenja i pogrešnog načina života!

O autoru

Damir Modrić od 1997. godine uspješno razvija praksu F.N.M.T. Fascio-neuro-muskularna terapija pouzdano uklanjanja napetosti iz tkiva koje uzrokuju razne poremećaje, bolesti i programirano emotivno ponašanje. Djeluje u Zagrebu i Rijeci. Informacije na www.anamo.hr ili na telefon 098-864597.

U sljedećem broju: Religija
Sve do sada objavljene članke autora kolumne moguće je pronaći na www.anamo.hr. ●